

strande kunne saadanne Bjærgelav kun oprettes, for saa vidt det af Justitsministeriet findes fornuftigt", en Bestemmelse, som var indsat for at gøre det muligt, at man kunde undlade at gribe ind i Forhold, der ere ordnede paa Steder, hvor der er private Forstrande. Man ønskede imidlertid sat ind i det andet Ting, for yderligere at betrygge den private Forstrandsejer, disse Ord: „med Forbehold af Forstrandsejernes Ret til med egne Folk at bjærge og opbevare det løst paa deres Forstrand fra Havet uden levende Folks Medhjælp opdrevene Stykgoeds eller Brag.“ Disse Ord ere ganske de samme som dem, der staa i Forordningen af 28de December 1836, og naar de indsættes paa dette Sted, tror jeg heller ikke, der vil kunne gøres nogen Skade, i Særdeleshed ikke, naar man erindrer, at der i det næstsidste Stykke af samme Paragraf er gjort en Forandring i det andet Ting, som gaar i Retning af at gøre det tydeligt, at dersom Ejeren eller hans Repræsentant, som jo i Reglen vil være Skipperen selv, er til Stede og har legitimeret sig — dette sidste vil naturligvis ikke behøves for Skipperen, for han har jo Legitimation deri, at han er Skipper, men der kan jo tænkes, at der er andre befuldmægtigede — saa har Strandfogden ikke at befatte sig med Bjærgningen, medmindre man forlanger hans Bistand. Naar denne sidste Bestemmelse kommer til, saa tror jeg, at den nu nævnte Bestemmelse om Forstrandsejernes Ret til med egne Folk at bjærge og opbevare det løst inddrevene Gods, ikke har noget betænkeligt ved sig. Naar det blot bliver hævdet tilstrækkeligt, at man ikke kan bjærge mod Ejeren eller hans Repræsentants Vilje, naar disse ere til Stede, saa antager jeg ikke, der er nogen Fare derved.

Dernæst er der gjort en lille Forandring i det tredje Stykke. Der er der jo den Bestemmelse, at naar den, der leder Bjærgningen, finder, at Stedets Bjærgelav ikke er tilstrækkeligt, og at yderligere Hjælp andsteds fra maa tilkaldes, ere Bjærgelav i de tilgrænsende Distrikter pligtige til at yde en saadan Hjælp. Dette stod i Landstingets Vedtagelse. Der blev i det andet Ting gjort gældende, at det dog maatte kunde blive noget ubilligt mod Stedets Bjærgelav, om det ene og alene blev gjort afhængigt af, hvad den, der leder Bjærgningen, mente, saaledes oltfaa at han, blot fordi han syntes det nødvendigt, kunde forlange Nabobjærgelavet kaldt til — hvad der naturligvis vilde medføre en Afgang i Distriktets Bjærgelavs Indtægter af Strandingen. Derfor er der tilføjet, at denne hans Ret til at forlange, at de tilgrænsende Bjærgelav skulle til-

kaldes, skal være afhængig af, at Politimesteren mener, der er Grund til det.

De øvrige Forandringer, der ere foregaaede, ere ikke af nogen videre Betydning, og § 4 er jo egentlig ogsaa den vigtigste Paragraf i Forslaget. Der er foretaget en lille Forandring i § 16. I Landstingets Affattelse stod der, at der tilkommer Politimesteren i Dagpenge 6 Kr. om Dagen. Dette er her tydeliggjort ved, at der er sat 6 Kr. for hver 12 Timer eller derunder, en Bestemmelse, som det forekommer mig ikke kan være forbunden med nogen Betænkelighed. — Dernæst er der i sidste Paragraf indført en Bestemmelse, der gaar lud paa at ophæve Forordningen af 28de December 1836. Der fandtes ingen saadan udtrykkelig Bestemmelse i Lovforslaget, som det var vedtaget af Landstinget. Den er bleven indsat i det andet Ting, og jeg tror egentlig ikke heller, at den kan gøre nogen Skade, idet de Straffebestemmelser, som findes i § 22, saaledes som den nu lyder, og som for Resten er overensstemmende med det, der staa i Landstingets Forslag, ville være tilstrækkelige til at dække over hele det Omraade, som Forordningen af 28de December 1836 straffe sig over. — Jeg tror derfor for mit Vedkommende ikke at burde stille Ændringsforslag. Jeg tror, at Lovforslaget nu er saaledes, at det vil kunne egne sig til at udgaa som Lov, og vil derfor anbefale det til det ærede Ting.

Rump: Det er i det hele med Tilfredsstillelse, jeg har set dette Forslag paa ny foreligge for Landstinget i denne Skikkelse. Det er jo nemlig blevet behandlet her i Fjor og af Regeringen blevet foreslagt i det andet Ting i den Skikkelse, i hvilken Landstinget havde vedtaget det, og alt, hvad der væsentlig karakteriserede de ny Bestemmelser, der paa mange Maader vare afvigende fra de gamle og indførte noget nyt, er bibeholdt. Som den højtærede Justitsminister har paavist, ere de Forandringer, som ere vedtagne i det andet Ting, af underordnet Betydning. Nogle af dem kunne jo være Forbedringer, og andre ere til Dels Redaktionsændringer, dermed er ikke sagt, at det alt sammen just er absolut heldigt, men der er ikke nogen af disse Forandringer, som for mig indeholder Opfordring til at stille noget Ændringsforslag.

Den højtærede Minister har dvælet ved Forandringen i § 1. Jeg vil dog gøre et Par Bemærkninger til denne Forandring, saa lille den end synes at være, fordi den er af principiel Karakter. Var Lovforslaget kommet til os med den Forandring, hvormed